

För att släppa ut ljus

ännu ett lager har lättat
det började med att jag lade mig fram
naken som ett övervintrat eklöv
den förtorkades bön för en ny dag
och en ängel smekte mitt hjärta
och så var tiden inte längre en fiende
och inte heller jag
så skönt att låta ögonen betrakta
fasader, segel, rykande kaffe
och efter sensommarens stilla vemod
ljuset, det sköna skarpa höstljuset
så exakt, kommer åter som en vän
och tacksamhet
och alla ansikten, själar på väg förbi
på genomresa i egna öden
vi alla i samma villkor
samma lagar, samma frågor
och jag lyfter blicken
för att släppa ut ljus

En häst och vagn har lämnat

en häst och vagn har lämnat
djärvt mot genomskinligt mål
och vid tömmarna stod en åkallan
och under klappret av raska hovar
berättar kusken att vägen vidgas
att den fylls av dansande
fåglar högt i den nedskimrande skyn
och sinnet jublar i hoppet återfött

och vid tömmarna satt en lärling
de första stegen sakta i skritt
men sedan dras i taljorna där bak
mer och mer som dansarna gläds
hårdare och tyngre och kippande
hjärtat hamrar och dimman stiger
vid repets ände stod en skugga

och kvar var jag utsträckt emellan
slipande knivars stenkross
och sjungande gröna cypresser
en rörelse dömd att förvandlas
åt något eller bara brista
och ändå leker milda vindar

förunderligt är att det sker
min själ, det är en gåta